

[Vagn Bro.]

Vi er hertillands nået frem til en foreløbig enighed om det militære forsvar; forholdet til NATO har man regeringens forsikring for snart vil være afgjort på positiv måde. Vi har vedtaget loven om statens civile beredskab, og dette beredskab er for tiden efter meget pålidelige kilder til hurtig og effektiv behandling i ministeriernes forskellige departementer, og nu står vi over for den højtærede indenrigsministers forslag. Jeg tør sige med anerkendelse, at det er det første virkelige greb om nælden i lange tider, der foretages gennem det foreliggende lovforslag, og jeg vil håbe, at vi her i tinget efter en udvalgsbehandling — en sådan er nødvendig, men jeg vil håbe, at den i høj grad kan begrænses i henseende til tid — kan komme til at føre det tredje led ud i livet.

Det skal ved denne lejlighed siges, at det ikke er således, at tinget ikke har fremført sine betænkkeligheder. Jeg henviser for mit partis vedkommende til tredje behandling af beredskabsloven i tidenden 1959-60, spalte 2030. Her gjorde vi gældende, at det var aldeles nødvendigt, at vi fik dette i orden. Nu er vi i gang med det, og jeg vil have lov til på mit partis vegne at udtrykke min anerkendelse af det foreliggende forslag. Selv har jeg nu ikke længere byrden over mig som tjenstgørende politimand, men jeg nærer ikke tvivl om — det kan jeg forsikre det høje ting og den højtærede minister — at mine tidligere kolleger, der sidder med ansvaret, også vil se hen til dette forslag med anerkendelse.

Den fortræffelige betænkning fra indenrigsministeriets luftværnsudvalg af 1946 dannede grundlaget for loven af 1949. Udviklingen er gået videre, og nu har vi altså det foreliggende forslag. Jeg kan give min tilslutning til den nye formålsparagraf, hvori er foretaget den nødvendige afgrænsning over for den allerede omtalte lovgivning om det civile beredskab. På den anden side indeholder forslaget nye bestemmelser, der skal muliggøre en bedre udnyttelse af civilforsvaret i katastrofetilfælde. Nu tror jeg nok, jeg tør sige om civilkolonnerne, at de allerede i dag har gjort et smukt arbejde i tilfælde af store ildebrande, store hedebrande, men jeg

anerkender, at vi nu også lovmæssigt sikrer dette, og jeg vil gerne føje til, at alene af den grund, at det skaffer det unge mandskab øvelse, er det en ganske overordentlig udmærket ting. Det er for øvrigt muligt, at jeg kunne tænke mig at foreslå en vis udvidelse. Vi står nu med den nye brandpolitilov, og jeg tør nok sige, at i urotider, for slet ikke at tale om krigstider, vil hjælp fra civilforsvaret betyde en ganske overordentlig aflastning for de små faste brandkorps.

Det andet vigtige område, der er stillet forslag om, er reglerne om rekruttering af personel til civilforsvaret, idet det med rette må anses for nødvendigt at fastsætte bestemte regler for fast hjælp til hjælpe-tjenesten og politiet ikke alene byggende på frivilligt mandskab, men også på mandskab fra sessionerne. Jeg tror for øvrigt, at det vil være det mindste, man kan give de tusinder af frivillige, at det høje ting, som også den højtærede minister under fremsættelsestalen var inde på, udtaler en tak for deres arbejde. Jeg vil gerne føje til, at vist skal vi have øget „tvangsudskrevet“ mandskab, om jeg må bruge dette udtryk, men det frivillige mandskab må vi endelig også beholde. Jeg tror, det vil være den kerne, hvorom det andet vil samle sig.

Endelig foreslås der i lovforslaget en vis ændring i fordelingen af opgaverne ude i distrikterne mellem civilforsvarschefen og civilforsvarskommissionerne. Her har man taget det standpunkt, at de mere sociale opgaver inden for hjælpetjenesten skulle gå over til kommunerne.

Jeg vil til den højtærede minister om disse 3 hovedpunkter i al almindelighed sige, at jeg tror, formuleringen er udmærket, men vi skal i udvalget nærmere se på udførelsen. Jeg kan således nævne den store hvervekampagne, vi havde for nogle år siden for at skaffe yderligere mandskab. Mange meldte sig, men vi var i kommunerne og i hovedstaden ude af stand til at foretage instruktion af dem. Med al respekt for de kommunale embedsmænd såsom stadsingeniører og andre i disse byggetider hårdt arbejdende embedsmænd så tror jeg, at når vi nu i løbet af 10 år skal have en yderligere uddannelse af 40 000 foruden de frivillige, så bliver det nødvendigt at få virkelige instruktører. Noget af det aller-